

ประโยค ๑-๒
แปล มครเป็นไทย
สอบ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

แปล โดยพยัญชนะ

๑. อตีเต กิร กสฺสปสมฺมาสมฺพุทฺโธ วิสฺสติชฌนาสวสทสฺสปริวาริ พาราณสี อคฺมาลี ฯ
 มนุสฺสา อตฺตโน พลฺ สลฺลภฺเขตฺวา อฏฺฐปิ ทสฺปิ เอกโต หุตฺวา อาคนฺตุกทานานิ อทฺสุ ฯ
 อถกทิวสฺ สตฺถา ภาตฺตกิจฺจาวสานเ เอวํ อนุโมทนํ อกาสิ อุปาสกา อิทฺทจฺโจ อตฺตโน สนฺตกเมว
 ทาทํ วฏฺฏติ กิ ปเรน สมฺมาทปิเตนาคิ อตฺตนา ว ทานํ เทติ ปรี น สมฺมาทเปติ, โส
 นิพฺพตฺตญฺจฺจฺจเน โภคสมฺปทํ ลภฺติ โน ปริวารสมฺปทํ เอกจฺโจ ปรี สมฺมาทเปติ อตฺตนา น
 เทติ โส นิพฺพตฺตญฺจฺจฺจเน ปริวารสมฺปทํ ลภฺติ โน โภคสมฺปทํ เอกจฺโจ อตฺตนาปิ น เทติ
 ปรมฺปิ น สมฺมาทเปติ โส นิพฺพตฺตญฺจฺจฺจเน เนว โภคสมฺปทํ ลภฺติ โน ปริวารสมฺปทํ
 วิมาสาโท หุตฺวา ชิวติ เอกจฺโจ อตฺตนา จ เทติ ปรมฺจ สมฺมาทเปติ โส นิพฺพตฺตญฺจฺจฺจเน
 โภคสมฺปทมฺปิ ลภฺติ ปริวารสมฺปทมฺปิติ ฯ ตํ สุตฺวา สมฺมเป จิตฺโต เอโก ปณฺหิตฺตบุริโส
 จินฺตลฺลิตฺติ อหนฺทานิ ตถา กริสฺสามิ ยถา เม เทว สมฺปตฺติโย ภวิสฺสนฺตํติ ฯ โส สตฺถารํ
 วนฺทิตฺวา อาท ภาณฺต เสว มยฺหํ ภิกฺขํ คณฺหถาติ ฯ กิตฺตเกทฺติ ภิกฺขุทฺติ อตฺถเถติ ฯ กิตฺตโก
 ปน ไว ภาณฺต ปริวาริโรติ ฯ วิสฺติ ภิกฺขุสทฺสฺสาณิติ ฯ ภาณฺต สพฺเพทฺติ สทฺธิ เสว มยฺหํ ภิกฺขํ
 คณฺหถาติ ฯ สตฺถา อธิวาเสสิ ฯ (ธมฺมปทญฺจฺจฺจาย จตฺตโถ ภาโค/หน้า ๒๑ - ๒๒)

แปล โดยอรรถ

๒. สาวตฺถิยํ กิร ปณฺจสตา ธมฺมิกอุปาสกา นาม อเหตุํ เตสุ เอภกสฺส ปณฺจ
 ปณฺจ อุปาสกสถานิ ปริวาริ ฯ โย เตสํ เขฏฺฐโก ตสฺส สตฺต ปุตฺตา สตฺต ธีตโร ฯ เตสุ
 เอภกสฺส เอภกา สลากยาคุ สลากภตฺตํ ปกฺขิกภตฺตํ สงฺฆภตฺตํ อุโปสธิภตฺตํ อาคนฺตุภตฺตํ
 วสฺสาวาสิกํ อโหสิ ฯ เตปิ สพฺเพว อนุชาตฺตปุตฺตา นาม อเหตุํ ฯ อิติ จุทฺทสนฺนํ ปุตฺตานํ

ภริยาย อุปาสกสสาติ โสฬส สลากยาคุอาทีนิ ปวตฺตนฺติ ฯ อิติ โส สปุตฺตทาโร สีลวา
 กลฺยาณธมฺโม ทานสัวิกฺครโต อโหสิ ฯ อถสฺส อปรภาเค โรโค อุปฺปชฺชิ ฯ อายุสงฺขาโร
 บริทายิ ฯ โส ธมฺมํ โสตุกาโม อฏฺฐ วา เม โสฬส วา ภิกฺขุ เปเสถติ สตฺถุ สนฺติกํ ปหิณฺนิ ฯ
 สตฺถา ภิกฺขุ เปเสสิ ฯ เต คนฺตฺวา ตสฺส มณฺจํ ปริวเรตฺวา ปณฺณตฺเตสฺสุ อาสเนสฺสุ นิสินฺนา
 ภาเนต อญฺยานํ เม ทสฺสนํ ทูลลภํ ภวิสฺสติ ทุพฺพโลมฺหิ เอกํ เม สุตฺตํ สชฺฌายถาติ
 วุตฺตา กตรํ สุตฺตํ โสตุกาโม อุปาสกาติ สหฺพพฺพุชฺชานํ อวิชฺหิตํ สติปฺภฺจฺจานสฺสุตฺตนฺติ วุตฺเต
 เอกายโน อญฺ ภิกฺขเว มคฺโค สตฺตฺตานํ วิสุทฺธิยาติ สุตฺตนฺตํ ปฏฺฐเปสฺสุ ฯ ตสฺมี ชเนน ฉนฺธิ
 เทวโลเกหิ สหฺพาลงฺการปฏฺิมนฺตฺติตา สหฺสฺสสินฺธวฺยุตฺตา ทิยทฺตมโยชนสฺติกา ฉ รธา อาคมฺีสุ ฯ
 เตสฺสุ จิตฺตา เทวตา อมฺหากํ เทวโลกํ เนสฺสาม อมฺหากํ เทวโลกํ เนสฺสาม อมฺโภา
 มตฺตติกภาชนํ ภินฺทิตฺวา สุวณฺณภาชนํ คนฺหนฺโต วิย อมฺหากํ เทวโลกํ อภิรมิตฺุ อิท
 นิพฺพตฺตาทิถี วทิสฺสุ ฯ อุปาสโก ธมฺมสฺสวณฺนตฺรายํ อนิจฺฉนฺโต อากเมถ อากเมถาติ อาท ฯ
 (ธมฺมปทฺฏจกถาย ปจฺโม ภาโค/หน้า ๑๒๐ - ๑๒๑)

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมงกับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ๑-๒

แปล มครเป็นไทย

แปล โดยพยัญชนะ

๑. ได้ยินว่า ในกาลอันเป็นไปสว่างแล้ว อ.พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่ากัสสปะ เป็นผู้มีพนักแห่งพระชินาสพยีสิบเป็นบริวาร เป็น ได้เสด็จไปแล้ว สูเมืองชื่อว่าพาราณสี ฯ

อ.มนุษย์ ท. กำหนดแล้ว ซึ่งกำลังของตน แปลคนบ้าง สิบคนบ้าง เป็น โดยความเป็นอันเดียวกัน ได้ถวายแล้ว ซึ่งทานเพื่อภิกษุผู้จรมมา ท. ฯ ครั้งนั้น ในวันหนึ่ง อ.พระศาสดา ได้ทรงกระทำแล้ว ซึ่งการอนุโมทนา ในกาลเป็นที่สุดแห่งกิจด้วยภักต อย่างนี้ว่า ดูก่อนอุบาสกและอุบาสิกา ท. อ.บุคคลบางคน ในโลกนี้ คิดแล้วว่า อ.อัน ๆ เราถวาย ซึ่งวัตถุอันเป็นของมีอยู่ของตนนั้นเทียว ย่อมควร อ.ประโยชน์อะไร ด้วยบุคคลอื่น ผู้อันเราชักชวนแล้ว ดังนี้ ย่อมถวาย ซึ่งทานด้วยตนเทียว ย่อมไม่ชักชวน ซึ่งบุคคลอื่น อ.บุคคลนั้น ย่อมได้ ซึ่งความถึงพร้อมแห่งโภคะ ย่อมไม่ได้ ซึ่งความถึงพร้อมแห่งบริวาร ในที่แห่งตนบังเกิดแล้ว, อ.บุคคล บางคน ย่อมชักชวน ซึ่งบุคคลอื่น ย่อมไม่ถวาย ซึ่งทาน ด้วยตน อ.บุคคลนั้น ย่อมได้ ซึ่งความถึงพร้อมแห่งบริวาร ย่อมไม่ได้ ซึ่งความแห่งโภคะ ในที่แห่งตนบังเกิดแล้ว, อ.บุคคล บางคน ย่อมไม่ถวาย ซึ่งทาน (แม้) ด้วยตนบ้าง ย่อมไม่ชักชวน(แม้) ซึ่งบุคคลอื่นบ้าง อ.บุคคลนั้น ย่อมไม่ได้ ซึ่งความถึงพร้อมแห่งโภคะนั้นเทียว ย่อมไม่ได้ ซึ่งความถึงพร้อมแห่งบริวาร เป็นผู้กินซึ่งวัตถุอันเป็นเดน เป็น ย่อมอยู่ในที่แห่งตนบังเกิดแล้ว อ.บุคคล บางคน ย่อมถวาย ซึ่งทาน ด้วยตนเอง ย่อมชักชวน ซึ่งบุคคลอื่นด้วย อ.บุคคลนั้น ย่อมได้(แม้) ซึ่งความถึงพร้อมแห่งโภคะบ้าง ย่อมได้ (แม้) ซึ่งความถึงพร้อมแห่งบริวารบ้าง ในที่แห่งตนบังเกิดแล้ว ดังนี้ ฯ

อ.นุรุขผู้เป็นบัณฑิต คนหนึ่ง ผู้ยินอยู่แล้ว ในที่ใกล้ ฟังแล้ว ซึ่งการอนุโมทนานั้น คิดแล้วว่า ในกาลบัดนี้ อ.เรา จักกระทำ อ.สมบัติ ท. สอง จักมีแก่เรา โดยประการใด โดยประการนั้น ดังนี้ ฯ

อ.นุรุขผู้เป็นบัณฑิตนั้น ถวายบังคมแล้ว ซึ่งพระศาสดา กราบพูลแล้วว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อ.พระองค์ ขอจงทรงรับ ซึ่งภิกษา

ของข้าพระองค์ ในวันพรุ่งนี้ ดังนี้ ฯ อ.พระคาสดา ตรัสถามแล้วว่า อ.ความต้องการ ด้วยภิกษุ ท. มีประมาณเท่าไร ย่อมมี แก่เธอ ดังนี้ ฯ อ.บุรุษผู้เป็นบัณฑิตนั้น กราบทูลถามแล้วว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็ อ.บริวาร ของพระองค์มีประมาณเท่าไร ย่อมมี ดังนี้ ฯ อ.พระคาสดา ตรัสแล้วว่า อ.พันแห่งภิกษุ ท. ยี่สิบ ย่อมมี ดังนี้ ฯ อ.บุรุษผู้เป็นบัณฑิตนั้น กราบทูลแล้วว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อ.พระองค์ กับด้วยภิกษุ ท. ทั้งปวง ขอจงทรงรับ ซึ่งภิกษา ของข้าพระองค์ ในวันพรุ่งนี้ ดังนี้ ฯ อ.พระคาสดา ทรงยังค่านิมนตีให้อยู่ทับแล้ว ฯ

แปล โดยอรรถ

๒. ได้ยินว่า ชื่อว่าอุบาสกผู้ทรงธรรม ในเมืองสาวัตถี มีประมาณ ๕๐๐ คน ฯ บรรดาอุบาสกเหล่านั้น อุบาสกแต่ละคน มีอุบาสกคนละ ๕๐๐ เป็นบริวาร ฯ อุบาสกผู้เป็นหัวหน้าของอุบาสกเหล่านั้น มีลูกชาย ๗ คน ลูกสาว ๗ คน ฯ บรรดาลูกทั้ง ๑๔ คนนั้น ลูกแต่ละคน ได้มีสลากข้าวยาจุก สลากภัต บักชิกภัต สังฆภัต อุโบสถิกภัต อาคันตุกภัต วัสสวาริกภัต คนละที่ ฯ ลูกแม่เหล่านั้น ทุกคนได้ชื่อว่าอนุชาตบุตร ฯ ภัตมีสลากข้าวยาจุก เป็นต้น ๑๖ ที่ ของชนเหล่านี้ คือ ของลูก ๑๔ คน ของภรรยา ของอุบาสก ย่อมเป็นไปด้วยประการฉะนี้ ฯ อุบาสกนั้น พร้อมทั้งลูกและเมีย เป็นผู้มั่งคิล มีกัลยาณธรรม ยินดีในการให้ และการจำแนกการให้ ด้วยประการฉะนี้ ฯ ครั้นในกาลต่อมา โรคเกิดขึ้นแก่อุบาสกนั้น ฯ อายุสังขาร เสื่อมแล้ว ฯ เขาประสงค์จะฟังธรรม จึงส่งข่าวสารไปยังสำนักของพระบรมคาสดาว่า ขอพระองค์โปรดส่งภิกษุ ๘ รูป หรือ ๑๖ รูป ไปเพื่อข้าพระองค์ ฯ พระบรมคาสดา ทรงส่งภิกษุทั้งหลายไปแล้ว ฯ ภิกษุเหล่านั้น ไปนั่งบนอาสนะที่เขาปูล้อมเตียงของอุบาสกนั้น อันอุบาสกนั้น กราบเรียนว่า ท่านขอรับ การเห็นพระผู้เป็นเจ้าทั้งหลาย จักเป็นการเห็นที่กระผมได้โดยยาก กระผมเป็นผู้ทุพพล ขอพระคุณเจ้าโปรดสาธยายพระสูตรสักสูตรหนึ่ง แก่กระผม ดังนี้ จึงถามว่า อุบาสก โยมประสงค์จะฟังสูตรไหนเล่า ? เมื่ออุบาสกนั้นกราบเรียนว่า สติปัฏฐานสูตร ที่พระพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ ไม่ทรงทอดทิ้งแล้ว ดังนี้ จึงเริ่มตั้งพระสูตรว่า เอกายโน อโย ภิกขเว มคโค สตตานิ วิสุทธียา เป็นอาทิ (ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ทางนี้ เป็นทางไปอย่างเอก เพื่อความหมดจด

แห่งสัตว์ทั้งหลาย ดังนี้ เป็นต้น) ๑ ในขณะนั้น รถ ๖ คัน (แต่ละคัน) ใหญ่ ๑๕๐ โยชน์ เทียมด้วย
ม้าสินธพ ๑,๐๐๐ ตัว ประดับด้วยเครื่องอลังการพร้อมสรรพ มาจากเทวโลก ๖ ชั้น ๑ เทวดา
ทั้งหลาย ผู้อยู่บนรถเหล่านั้น พากันกล่าวว่า พวกเราจักนำท่านไปยังเทวโลกของพวกเรา พวกเรา
จักนำท่านไปยังเทวโลกของพวกเรา ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงบังเกิดบนรถนี้ เพื่ออภิรมย์ในเทวโลก
ของพวกเรา เสมือนคนทำลายภาชนะดินแล้วถือเอาภาชนะทองคำ ฉะนั้น ๑ อุบาสก ไม่ปรารถนา
อันตรายแก่การฟังธรรมจึงพูดว่า จงรอก่อน จงรอก่อน ดังนี้ ๑

พระราชปริยัติโมลี อุปสโม วัดชนะสงคราม
สนามหลวงแผนกบาลี

เฉลย.
ตรวจแก้.